

Иван Вазов

Неприятели

Епизод из бунархисарския бой

Подир ужасната „на нож“ атака боят
спечелен бе от нас: във бягство враговете;
войската ни след тях – със щика в гърбовете
и веч далек се чуй на паниката воят...

На бойното поле зловещо е мълчанье.
При опустелите от турците окопи –
тела разкъсани, налягали, кат снопи,
и живи йощ борци с кръвоструящи рани.

Вечерен пада здрач. Един ранен войскарин,
млад, снажен българин, се там подига тежко
(със щик в коляното е бедният ударен),
озърта се навред от туй поле мъртвешко.

Озърта се навред за помощ. И съглежда
далеко нейде си познато ханче нему:
превързочния пункт! И трепнува сърце му
болезнено в гърди от радостна надежда.

И тръгва хромишком да наиде лек, подслона
при грижи български и тук да не остане
във тая ледна нощ при мъртвите душмани,
но ето, чува той на някого си стона.

И вижда там: ранен, стар турчин се превива
и гърчи от болеж, „аллах, аллах!“ сè вика.
И стреснат, той позна врагът си, който щика
в месата му заби на яростта в порива!

И пламна той за мъст! И в първото жестоко
движение на гнева той щика си насочи
в гърдите на врага да го забий дълбоко.
Внезапно турчинът стрелна му страшни очи

и викна разярен: „Гявур проклет, убий ме!
Муши! Тук милостта аллахът забранява.
Аз тебе нараних, а ти, гявур, добий ме!
И аз те бих убил, да бе ръка ми здрава!“

И той чакà смъртта в ответ на таз омраза.

А българинът, блед и в изумление няма,
погледна този звяр, па троснато му каза:
„Ела с мен, будала, да те превържат тамо!“

Декември 1912

КРАЙ

Източник: Словото
Набиране: Мартин Митов

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/4376>]